

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Mikrobiologický ústav AV ČR, v.v.i.**, se sídlem Praha 4, Vídeňská 1083, zastoupený Mgr. Martinem Velíkem, advokátem se sídlem Praha 9, Rohenická 71/16, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R106/2015/VZ-22694/2016/321/MMI ze dne 30.5.2016,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R106/2015/VZ-22694/2016/321/MMI ze dne 30.5.2016, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno předchozí prvostupňové rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-S1056,1057/2014/VZ-8598/2015/552/SPo ze dne 3.4.2015.

I. Podstata věci

Žalovaný ve správním řízení rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona č. 134/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“), tím, že nesplnil povinnost uveřejnění v souladu s § 83 odst. 1 ZVZ v návaznosti na § 146 odst. 1 písm. a) ZVZ, když neodeslal k uveřejnění ve Věstníku veřejných zakázek oznámení o výsledku zadávacího řízení na veřejnou zakázku, a to v zákonné lhůtě 15 dnů od uzavření smlouvy, když smlouva na veřejnou zakázku byla s vybraným uchazečem uzavřena dne 27.6.2013 a zákonná lhůta pro odeslání oznámení o výsledku předmětného zadávacího řízení k uveřejnění ve Věstníku veřejných zakázek marně uplynula dne 12.7.2013, přičemž „Oznámení o zadání zakázky“, evidenční číslo formuláře 7303012043798, bylo do Věstníku veřejných zakázek odesláno k uveřejnění až dne 8.11.2013 (výroková část I. prvostupňového rozhodnutí).

Dále se žalobce podle žalovaného dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) ZVZ tím, že nesplnil povinnost uveřejnění v souladu s § 83 odst. 1 ZVZ v návaznosti na § 146 odst. 1 písm. a) ZVZ, když neodeslal k uveřejnění ve Věstníku veřejných zakázek oznámení o výsledku zadávacího řízení na rámcovou smlouvu, a to v zákonné lhůtě 15 dnů od uzavření smlouvy, když smlouva na veřejnou zakázku byla s vybraným uchazečem uzavřena dne 29.7.2013 a zákonná lhůta pro odeslání oznámení o výsledku předmětného zadávacího řízení k uveřejnění ve Věstníku veřejných zakázek marně uplynula dne 13.8.2013, přičemž „Oznámení o zadání zakázky“, evidenční číslo formuláře 7303012053529, bylo do Věstníku veřejných zakázek odesláno k uveřejnění až dne 11.9.2013 (výroková část II. prvostupňového rozhodnutí).

Dále se žalobce podle žalovaného dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) ZVZ tím, že nesplnil povinnost uveřejnění v souladu s § 85 odst. 4 ZVZ, když neuveřejnil na profilu zadavatele písemnou zprávu zadavatele o veřejné zakázce, a to v zákonné lhůtě 15 dnů od ukončení zadávacího řízení, když zadávací řízení bylo ukončeno uzavřením smlouvy s vybraným uchazečem dne 27.6.2013 a zákonná lhůta pro uveřejnění písemné zprávy zadavatele o veřejné zakázce na profilu zadavatele marně uplynula dne 12.7.2013, přičemž žalobce uveřejnil tuto písemnou zprávu na profilu zadavatele až dne 2.8.2013 (výroková část III. prvostupňového rozhodnutí).

Dále se žalobce podle žalovaného dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) ZVZ tím, že nesplnil povinnost uveřejnění v souladu s § 85 odst. 4 ZVZ, když neuveřejnil na profilu zadavatele písemnou zprávu zadavatele o rámcové smlouvě, a to v zákonné lhůtě 15 dnů od ukončení zadávacího řízení, když zadávací řízení bylo ukončeno uzavřením smlouvy s vybraným uchazečem dne 29.7.2013 a zákonná lhůta pro uveřejnění písemné zprávy zadavatele o rámcové smlouvě na profilu zadavatele marně uplynula dne 13.8.2013, přičemž žalobce uveřejnil tuto písemnou zprávu na profilu zadavatele až dne 12.9.2013 (výroková část IV. prvostupňového rozhodnutí).

Dále se žalobce podle žalovaného dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) ZVZ tím, že nesplnil povinnost uveřejnění v souladu s § 147a odst. 2 ZVZ v

návaznosti na § 147 odst. 1 písm. a) ZVZ, když neuveřejnil na profilu zadavatele smlouvu na veřejnou zakázku, a to v zákonné lhůtě 15 dnů od uzavření smlouvy, když smlouva na předmětnou veřejnou zakázku byla s vybraným uchazečem uzavřena dne 27.6.2013 a zákonná lhůta pro její uveřejnění na profilu zadavatele marně uplynula dne 12.7.2013, přičemž žalobce uveřejnil smlouvu na veřejnou zakázku na profilu zadavatele až dne 22.8.2013 (výroková část V. prvostupňového rozhodnutí).

Dále se žalobce podle žalovaného dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) ZVZ tím, že nesplnil povinnost uveřejnění v souladu s § 147a odst. 2 ZVZ v návaznosti na § 147 odst. 1 písm. a) ZVZ, když neuveřejnil na profilu zadavatele uzavřenou rámcovou smlouvu, a to v zákonné lhůtě 15 dnů od uzavření smlouvy, když rámcová smlouva byla s vybraným uchazečem uzavřena dne 29.7.2013 a zákonná lhůta pro její uveřejnění na profilu zadavatele marně uplynula dne 13.8.2013, přičemž žalobce uveřejnil rámcovou smlouvu na profilu zadavatele až dne 11.9.2013 (výroková část VI. prvostupňového rozhodnutí).

Žalobce se tedy podle žalovaného dopustil šesti správních deliktů, ve všech případech spočívajících v neuveřejnění dokumentů podle ZVZ. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 18 000 Kč (výroková část VII. prvostupňového rozhodnutí).

Napadené rozhodnutí pak prvostupňové rozhodnutí ve všech výrokových částech potvrdilo; závěry obou postupně vydaných rozhodnutí zpochybňuje žalobce podanou žalobou.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

Žalobce nezpochybňuje, že při uveřejňování všech dokumentů došlo k prodlení. Tvrdí však, že žalovaný vůbec nebyl oprávněn o uvedených správních deliktech rozhodovat, neboť do jeho působnosti a pravomoci spadá pouze dohled nad postupem zadavatele při zadávání veřejných zakázek, tedy pouze nad postupem do skončení zadávacího řízení uzavřením smlouvy nebo zrušením zadávacího řízení.

Dále žalobce namítá, že správní delikty podle § 120 odst. 1 písm. b) ZVZ nespáchal, neboť dokumenty uveřejnil, avšak se zpožděním; podle žalobce prodleva se splněním povinnosti neznamená nesplnění této povinnosti, a tedy prodlení se splněním povinnosti není správním deliktem. Navíc žalobce uvádí, že již v průběhu správního řízení uváděl důvody, které k prodlení vedly, a opatření, která již přijal, aby k takovým pochybením v budoucnu nedocházelo; k těmto tvrzením však žalovaný nesprávně přihlížel pouze při stanovení výše pokuty a nikoli do té míry, že by zkoumal, zda tím nebyla naplněna materiální stránka uvedených správních deliktů. Nadto žalobce tvrdí, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí v době, kdy byl již platný (byť nikoli účinný) nový zákon o zadávání veřejných zakázek, podle něhož nesplnění povinnosti uveřejnění již není správním deliktem; žalovaný podle žalobce pochybil, nepřihlédl-li k nové (pozdější) právní úpravě pro pachatele (tu žalobce) výhodnější.

Žalobce také zpochybňuje výši uložené pokuty; žalobce poukazuje na jiný případ, kde žalovaný pokutoval prodlení s uveřejněním oznámení o zadání zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění pouze ve výši 5 000 Kč, a navíc tvrdí, že sám žalovaný na svém profilu uveřejnil smlouvu na veřejnou zakázku se zpožděním, aniž by sám se sebou vedl řízení o správním deliktu.

Žalobce tedy navrhuje zrušení napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí žalovaného. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí procesního postojů žalovaného

Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a setrvává na svých závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí, na které odkazuje a které sumarizuje.

Žalovaný tedy navrhuje žalobu zamítnout. I žalovaný na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.); jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Zdejší soud bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Po skutkové stránce není mezi žalobcem a žalovaným sporu o to, že žalobce se při uveřejňování dokumentů, jak jsou upřesněny ve výrokových částech I. – VI. prvostupňového rozhodnutí, dostal do prodlení. Spor je v otázkách právních.

Tvrdí-li žalobce, že žalovaný vůbec nebyl oprávněn o uvedených správních deliktech rozhodovat, neboť do jeho působnosti a pravomoci spadá pouze dohled nad postupem zadavatele při zadávání veřejných zakázek, tedy pouze nad postupem do skončení zadávacího řízení uzavřením smlouvy nebo zrušením zadávacího řízení, zdejší soud mu zapravdu nedává.

Řízení vedl žalovaný pro podezření ze spáchání správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. b) ZVZ a jejich spáchání také deklaroval a za jejich spáchání uložil pokutu. Z § 112 odst. 2 ZVZ plyne, že žalovaný projednává správní delikty podle ZVZ a ukládá sankce za jejich spáchání (v prvním stupni žalovaný coby „Úřad“ podle § 121 odst. 4 ZVZ). Je-li tedy v působnosti a pravomoci žalovaného projednávání správních deliktů podle ZVZ a ukládání sankcí za jejich spáchání, pak správní delikty podle § 120 odst. 1 písm. b) ZVZ nejsou v tomto směru žádnou výjimkou. Zákon (konkrétně ZVZ) tedy žalovanému svěřuje dohled nad zadáváním veřejných zakázek (§ 112

ZVZ), jehož součástí je dohled nad postupem zadavatele při zadávání veřejných zakázek ve smyslu § 112 odst. 1 ZVZ a projednávání správních deliktů ve smyslu § 112 odst. 2 ZVZ; byť je v nyní posuzované věci správní delikt podle § 120 odst. 1 písm. b) ZVZ spáchán nesplněním povinnosti, jež zadavateli vznikla po ukončení zadávacího řízení, jde o správní delikt zadavatele podle ZVZ, k jehož projednání a potrestání je žalovaný oprávněn.

Dále žalobce tvrdí, že správní delikty podle § 120 odst. 1 písm. b) ZVZ nespáchal, neboť dokumenty uveřejnil, avšak se zpožděním; podle žalobce prodleva se splněním povinnosti neznámá nesplnění této povinnosti, a tedy prodlení se splněním povinnosti není správním deliktem. Ani v tom zdejší soud se žalobcem nesouhlasí.

Správní delikt podle § 120 odst. 1 písm. b) ZVZ je spáchán tehdy, je-li porušena uveřejňovací povinnost co do způsobu, rozsahu nebo lhůty, tedy řádně a včas. Znaky správního deliktu jsou tedy naplněny jak v případě, kdy uveřejňovací povinnost není splněna vůbec, tak v případě, kdy je splněna pozdě; rozdíl lze spatřovat nejvýše v míře nebezpečnosti jednání, aniž by v některém z těchto případů takové jednání nebezpečným (naplňujícím materiální stránku správního deliktu) nebylo. Dodatečné (opožděné) splnění uveřejňovací povinnosti může být sice pokládáno za polehčující okolnost při úvahách ohledně trestu, i dodatečné (opožděné) splnění uveřejňovací povinnosti naplňuje formální i materiální stránku správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) ZVZ.

Podle § 83 odst. 1 ZVZ a § 146 odst. 1 písm. a) ZVZ měl žalobce povinnost odeslat k uveřejnění ve Věstníku veřejných zakázek oznámení o výsledku zadávacího řízení na veřejnou zakázku ve lhůtě 15 dnů od uzavření smlouvy. Podle § 85 odst. 4 ZVZ měl žalobce povinnost písemnou zprávu uveřejnit na profilu zadavatele nejpozději do 15 dnů od ukončení zadávacího řízení. Podle § 147a odst. 2 ZVZ měl žalobce povinnost uveřejnit podle § 147a odst. 1 písm. a) ZVZ celé znění smlouvy nebo rámcové smlouvy do 15 dnů od jejího uzavření. Nedošlo-li k dodržení uvedených lhůt, nedošlo ke splnění povinností uveřejnění stanovených ZVZ, neboť uveřejňovací povinnosti byly porušeny co do lhůty, a znak správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) ZVZ je naplněn.

Zdejší soud tedy souhlasí se žalovaným, že zadavatel (tu žalobce) je povinen příslušný dokument 1. uveřejnit (resp. odeslat k uveřejnění), 2. uveřejnit na příslušném místě a 3. uveřejnit ve lhůtě stanovené ZVZ. Pokud nedojde ke splnění byť jen jediné povinnosti (z právě uvedených tří), například dojde k uveřejnění později, je ZVZ porušen.

Zdejší soud souhlasí se žalovaným i v tom směru, že k porušení ZVZ dojde již první den po marném uplynutí lhůty pro uveřejnění oznámení o výsledku zadávacího řízení, písemné zprávy či smlouvy; ke skutečnosti, že zadavatel (žalobce) své pochybení později napraví, a to i před zahájením řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu, lze následně přihlížet jako k polehčující okolnosti, což ostatně žalovaný učinil (bod 122. prvostupňového rozhodnutí).

Dále žalobce tvrdí, že důvody, které k prodlení vedly, a opatření, která již přijal, aby k takovým pochybením v budoucnu nedocházelo, jak je žalobce v průběhu správního řízení avizoval žalovanému, měly vést žalovaného k úvahám (a k závěru) ohledně nenaplnění materiální stránky správního deliktu. Ani s tím zdejší soud nesouhlasí.

K otázce naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) ZVZ žalovaný srozumitelně uvedl, že zadavatel (tu žalobce) se správního deliktu dopustí tehdy, jestliže nesplní svoji ZVZ uloženou povinnost uveřejnit příslušný úkon, resp. nedodrží správný způsob provedení uveřejnění stanovený ZVZ, přitom ve shodě s názorem zdejšího soudu dovedl, že uveřejňovací povinnost není splněna i tehdy, není-li splněna včas. To žalovaný postavil do souvislosti s porušením zásady transparentnosti podle v § 6 odst. 1 ZVZ; materiální stránka deliktu spočívajícího v nesplnění uveřejňovací povinnosti (včetně neuveřejnění včas) vyjadřuje podle žalovaného zájem společnosti na řádném průběhu zadávacího řízení, stejně jako na uveřejnění jeho výsledku, písemné zprávy a smlouvy, což má přispívat k ochraně či posílení transparentnosti coby jedné ze základních zásad postupu při zadávání veřejných zakázek. Objektem správního deliktu je tedy podle žalovaného zájem na včasné publicitě určitých úkonů zadavatele v souvislosti se zadávacími řízeními. S tím zdejší soud souhlasí a shodně jako žalovaný dovozuje, že porušení povinnosti směřující k zajištění včasné publicity konkrétních úkonů zadavatele v souvislosti se zadávacími řízeními (v jejich průběhu a po jejich ukončení) naplňuje nejen formální stránku deliktu, nýbrž i jeho materiální stránku, aniž by její nenaplnění mohlo být spjata s důvody na straně zadavatele, v důsledku kterých k pochybením došlo, či s opatřeními, která zadavatele z těchto pochybení do budoucna učiní, aby se pochybení neopakovala. Důvody, které podle žalobce k prodlení při plnění uveřejňovacích povinností vedly, ani žalobcem uváděná opatření do budoucna tedy žalovaného podle zdejšího soudu poprávu nemohly vést k závěru o tom, že materiální stránka správního deliktu nebyla v jednotlivých případech naplněna. Skutečnost zmiňovaná žalobcem, že publicity bylo možno dosáhnout i jiným způsobem (postupem podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím), je z pohledu smyslu stanovení uveřejňovacích povinností podle ZVZ při úvahách o naplnění materiální stránky deliktu spočívajícím v neuveřejnění podle ZVZ též zcela bezvýznamná.

Pokud žalobce dále tvrdí, že v době, kdy žalovaný rozhodoval (napadeným rozhodnutím), byla již platná (byť ještě nikoli účinná) právní úprava, podle níž nesplnění povinnosti uveřejnění již není správním deliktem, mýlí se.

Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 30.5.2016. V té době již byl ve Sbírce zákonů vyhlášen zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, jenž poté nabyl účinnosti dne 1.10.2016. Nová právní úprava (uvedený nového zákon o zadávání veřejných zakázek) tedy sice v době, kdy žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodoval, již platná byla, podle § 269 odst. 1 uvedeného nového zákona o zadávání veřejných zakázek se zadavatel dopustí správního deliktu při uveřejňování podle

tohoto zákona tím, že a) neodešle k uveřejnění oznámení o zadání veřejné zakázky nebo oznámení o uzavření rámcové dohody v souladu s tímto zákonem, b) neodešle k uveřejnění oznámení o zrušení zadávacího řízení v souladu s tímto zákonem, c) neodešle k uveřejnění oznámení o změně smlouvy na veřejnou zakázku v souladu s tímto zákonem. Neexistovala tedy žádná pozdější pro žalobce výhodnější právní úprava, k níž by žalovaný měl přihlížet.

Žalobce také zpochybňuje výši uložené pokuty. Jednak tak činí porovnáním výše pokuty, která mu byla uložena v nyní posuzované věci (18 000 Kč), s výší pokuty uložené Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy rozhodnutím (příkazem) žalovaného č.j. ÚOHS-S0861/2015/VZ-42574/2015/551/SPo (5 000 Kč), kromě toho se pokuta nejeví žalobci přiměřená i z toho důvodu, že údajně sám žalovaný v postavení zadavatele plní uveřejňovací povinnosti pozdě (podle žalobce se tak stalo při uveřejnění smlouvy v případě veřejné zakázky „Pravidelná údržba, servis a opravy klimatizačních a vzduchotechnických zařízení v budovách Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže v Brně v období 2016 – 2019“).

Pokud jde o první z obou argumentů, pak jistě má žalovaný povinnost postupovat tak, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, k závěru o neproporcionálnosti pokuty v konkrétní věci však nelze dospět pouhým poměřením absolutní výše uložené pokuty ve vztahu k jinému případu; ani by zdejší soud musel podrobně dokazovat obsahem rozhodnutí (příkazu) žalovaného ve věci sp. zn. ÚOHS-S0861/2015/VZ a zabývat se skutkovými detaily, jaké byly v tamní věci dány, již krátkým nahlédnutím do veřejně přístupné databáze rozhodnutí žalovaného zdejší soud zjistil, že žalobcem zmiňovaným příkazem byl tamní zadavatel potrestán sice pokutou v jasně symbolické výši 5 000 Kč, stalo se tak ovšem v případě trestání za spáchání dvou správních deliktů. Byl-li nyní napadeným rozhodnutím žalobce trestán za spáchání šesti správních deliktů, nejeví se pokuta ve výši 18 000 Kč, kterou zdejší soud vnímá těž jako pokutu jasně symbolickou, pokutou neproporcionální ve vztahu k pokutě uložené v žalobcem zmiňované věci sp. zn. ÚOHS-S0861/2015/VZ.

Pokud jde o druhý z obou argumentů, pak bylo-li by pravdou, že sám žalovaný nesplnil uveřejňovací povinnost zadavatele, zatímco jiné zadavatele za stejné pochybení trestá, jednalo by se o pravdu smutnou; ani to by však zdejší soud nemohlo vést k závěru, že pokuta uložená žalobci je pokutou uloženou v nezákonné výši či pokutou jinak neproporcionální a že je tedy třeba napadené rozhodnutí zrušit, jak žalobce požadoval (moderační návrh podle § 78 odst. 2 s.ř.s. přitom žalobce neuplatnil). Na celkové potrestání pokutou ve výši 18 000 Kč při milionovém hospodaření žalobce zdejší soud nahlíží shodně jako žalovaný (v bodech 126. a 127. prvostupňového rozhodnutí) coby potrestání upřednostňující funkci preventivní před represivní bez možnosti majetkovou základnu žalobce citelně negativně zasáhnout.

Zdejší soud se tedy ve všech nosných ohledech ztotožňuje se závěrem žalovaného; žalovaný podle zdejšího soudu aplikoval správný právní předpis a v jeho rámci správné právní normy, přitom se nedopustil ani žádného interpretačního

pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a to ani v otázce viny, ani v otázce trestu. Navíc zdejší soud neshledal žádnou vadu, k níž by musel přihlédnout ze své úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních bodů a jež by mohla zákonnost napadeného rozhodnutí atakovat. Ze shora uvedených důvodů tedy zdejší soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Pokud jde o náklady řízení, o nich zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce úspěšným nebyl, právo na náhradu nákladů řízení tedy nemá. To by náleželo žalovanému, zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly v řízení náklady převyšující náklady jeho jinak běžné úřední činnosti, a proto rozhodl tak, že žalovanému, ve věci úspěšnému, se náhrada nákladů řízení nepřiznává

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. ledna 2018

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu